

– Felagssangurinn ræddi sinnið, tí sungið var av heilum hjarta, tú sást eisini mong av teim, sum syngja við í kórinum í Fuglafirði, skrivar Ditlev Róin m. a. í hugleiðingunum um túrin niðan á Skarð 16. august

Mynd: Ditlev Róin

1957 var seinasta árið vit skóru torv á Góðadali

– Minnist meg rætt, mundi seinasta árið, vit skóru torv á Góðadali, vera 1957, og hetta árið vóru bert fjóru húski eftir, skrivar Ditlev Róin m. a. í hugleiðingum um túrin, fuglfirðingar o. o. gjørdur niðan á Skarð 16. august

Um 10 tíðina henda vakra sunnumorgun hittust nøkur ferðabúgvín fólk omanvert fótboítvøllin í Fuglafirði, við tí ætlan at ganga upp um Háls og niður í Góðadal.

Saman við bygarfólkunum vóru nøkur úr Havn og Lamba. Gamla rásin, sum byrjaði á Trønni, er nú burtur, ístaðin er asfalteraður bilvegur, og tvørtur um rásin stendur í dag ítróttarhúsið. Fleiri hús eru bygd í Fløtugerði, soleiðis, at í dag er gótan veruleiki frá skúlabrunninum við bygdarstíkið. Meðan gingið varð niðan vælveltu gerðini, eins hövliga og farið varð á fjall, vóru mong mál viðgjørd, t. d. um seyð, heidafugl, støðuna hjá ternuni, náttúruna, ferðavinnuna o. m. a. Komin niðan um Helluliðið, øktist luttakaratalið við tveimum, 11 vælnegd ferðafólk vóru nú á ferð eftir gomlu torvgøtuni yvir í Góðadal, onkur vóru, sum ikki høvdu hist fyrr, og er tað altíð hugaligt at heilsa upp á nýggj andlit.

Góðadalur

veitt mikið gagn

Vøðarnir skuldu mýkjast, og sum vera man, tekur hetta sína tíð, tí varð støðgað nakrar ferðir, serstakliga frá niðasta varða og niðan á Rossarygg. Heidafuglurin er nú meira friðarfigur, ungararnir eru floygdur, tó sást einstakt tjaldursparið, einir tveir spógvar lettu sær á, flugu nakrar metrar og settu seg síðan aftur. Lán uppi í Botni, har hevur hon átt í so mong Harrfáns ár, ríkaði

okkum lötuna.

Minnini frá barnaárunum uppi undir Botnsbrúgv, har Malunnar hav lá, fekk onkra hugfarsliga viðgerð.

Umframt allar varðarnar, sum ung í arbeiði saman við Poul Martin á Trønni greiddu so væl úr hondum fyrri einum 5-6 árum síðani, hava tey eisini endurreist fleiri kráir, eina á sjálvari Botnsbrúgv og eina longri uppi undir vestara kjálka. Gestirnir vildu vita eitt sindur um báðar teir stóru varðarnar, ið standa á Skarðinum, har er helst ikki meira at siga, enn at fólk hava verið óføra røsk at leggja síni klípi í. Komin riðan á Háls, og undir tær liggur hin væni Góðadalur, sum ígjøgnum øldir hevur veitt íbúgvum á hesum leiðum mikið gagn, torvið, sum her varð skorið til miðskeiðis í fimtiárunum, var hitt besta, eins og seyðurin í dag er sera hagaðgøður og viðskerar væl.

Hvør man

hava lagt koppin?

Tó ikki er heilt ókeypis at vitja dalin, tað skal orka til, knøini fáa av at vita undan brekkuni, og tungt er at koma niðan á aftur. Men heilt givið er, lönina fært tú afturfyrri, hesin stóri og prúði dalurin, vakurleikin og stórbæri. Hevði hann kunnað sagt sína søgu um alt tað lív, sum í øldir hevur verið eyðkenni fyrri øll tey fólk, sum her hava virkað.

Rásin oman er bæði breið og góð, tó tykist hon heldur leys í støðum. Reina klára keldan ímillum hamarnar, har flest øll leska sær á úr

fittliga koppinum, sum her hevur ligið í mong ár, kennist eisini eitt sindur duldarfult. Hvør hevur lagt hann, nær, hvussu mong fólk hava leskað sær úr honum osfr.?

Tá komið var oman á slætt ella oman á Regnabrekkuna, varð hildið suður eftir ímóti Enninum.

Ein hugaligur røktingarmaður kemur sunnanífrá, ivaleyst hevur hann mong áhugamál í haganum í hesum døgum, nú bert er umleið ein mánaður, intill skurðfjellini verða gingin. Tað lættir um, um ein hevur gjørt sær tankar, úr hvørjum fylgi brundseyðirnir skulu veljast, og ikki minst, hvør er best eignaður í útsjónd og kropsburði. Eitt stutt prátt um dagsins mál, og hann helt síðan leiðina norður eftir.

Frits sigur søgu...

Ein skúgvur lætti sær á og fleg eystur ímóti Djúpinum, men var skjótur inn aftur, helst hevur hann búleikast á stóru fløtuni í dalinum.

Hin dimmgrøni Kálvaslættn beint undir Húsafellinum, var eins vakur hendan dagin og á miðsumri, nógv gras og yðjandi lív, ikki bert seyður, men harur og fuglur, fitt av mýrisnippi við smáum og stórrum ungum. Tú vart noyddur at sessast og njóta lötuna, matarskjáttan er altíð góð at hava við, ein breyðbiti og drekkamunnur, meðan onkur tekur eina mynd av luttakarunum, hugaligt er at varðveita minnir um eina góða ferð frá einum vøkrum um-

hvørvi.

Á veg oman á bakkan varð gingið fram við einum blota, sum er umleið 4-6 kvm stórar, har menn ofta hava mist seyð, enná neyt, í, hann er nú girdur inni. Niðri á bakkanum sást enn farvegurin av torvskurði, restirnar av renni-stronginum og kráum hjá Alexandur á Trønni.

Gingið varð norður eftir bakkanum, men eitt stutt groft æl við frískum loti setti ferð á fólkini.

Komin norður ímóti Dalsá varð turt og gott veður, leitað varð eftir steini, har Hans David Skúli Hansen hevði telgt sítt navn niður í í 1893, hetta staðið er í brekkuni omanvert rettuna, sum eisini fekk vitjan av hesum 11 fólkunum.

Frits visti onkra góða søgu um ein primus, sum enn verður nýttur at koka við, tá fjallgonga er. Hetta eivdi til, at steðgað varð eina góða løtu, tí fleiri høvdu eitthvørt hugaligt og spennandi at siga frá.

1957 seinasta árið vit skóru torv í Góðadali
Eitt renu oman á Góðadalsgjøgv, havi neyvan verið har síðan miðskeiðis í fimti-

– Tað var so hugaligt at hoyra hornblástur og sang, tá tú komst niðan um Vøðhamar, sigur Ditlev Róin m. a. í hugleiðingunum
Mynd: Jón Ingi Eidesgard

iárunum. Tíðarinnar tonn hevur brýnt alt umhvørvið, trappurnar er nærum burtur, festi til renni-strongin sæst lítið til, atløgubryggjan hevði havt gott av eini hjálpanði hond, tó siggjast enn nakrir kongar á norðaru síðu á gjónni, har einir 3 bátar kundu liggja svínabundnir.

Minnist meg rætt, mundi seinasta árið, vit skóru torv á Góðadali, vera 1957, og hetta árið vóru bert 4 húski eftir, veit ikki um nakar hevur skorið eftir hetta, møguliga Alexandur.

Dagurin er nú so nógv liðin, at skulu vit verða á Skarðinum kl. 16, so er at siga takk fyrri ein góðan og hugnaligan dag í einum av okkara stóru og vøkrum døluni.

Avgjørt varð at ganga torvgøtuna hjá hellufólki, og tá leivdirnar av kráunum hjá nesmonnum (trøllanesmonnum) fóru afturvíð, var stutt norður á Nestanga.

Hugaligur hornblástur

Lættgongt er heim til Hellurnar, sjálvt um niðasti hjalli er heldur brattur, rásin smøl, men góð at ganga eftir. Sera vakurt at líta inn í bygðina, sum í næstum hevur 150 ára føðingardag.

Gingið varð eftir gøtuni, niðan við skúlan, tvørtur við Gullbrandshellinum um líða, upp Kleivina og eftir bygðagøtuni, sum nú hevur fingið varðarnar afturgjøgvar og harvið fitt av tí arna hugnanum, sum fedrnir vóru góðir við og røktu.

Komin niðan á sóust fólk koma úr Oyndarfirði, av Hellunum og helst aðra staðni við, til fólkafundin á Skarðinum, sum skuldi setast kl. 16.

Onkur av góðadalsfólkunum var so smátt byrjaður at møðast, men bert heilt fáar minuttir yvir 4 kom hin

seinasti á mál, hugaligt var tó at hoyra hornblástur og sang, tá tú komst niðan um Vøðhamar.

Seinasti túrin í ár

Fuglafjarðar Fornminnisfelag hevur nú í eini 5 ár skipað fyrri hesum árliga fundi, helst í fyrri helvt av august. Væl hava fundirnir verið vitjaðir, ynskiligt er tí, at hetta verður eitt framhaldandi tiltak, tí at koma út í náttúruna, út í friðin, siggja vakurleikan, syngja og hoyra vakran tónleik, lýða á hugtakandi røður, frambornar av fólkum við alskni til tað, sum livir og grør. Á hesum sinni varð tað okkara fráfarni kommunulekni Emma Winther, ella bert Emma, sum allir fuglfirðingar nevndu hana. Hon hevði fjakkað frá vegabogunum í Hjarðardali, niðan við heygjunum, um Neyta-konukelduna og á Skarðið. Aftan á haldið oman við Skarðsá, til Fuglafjarðar. Gamanf eru hetta vælkendar leiðir, men tó eitt bragd, tá ein er farin um tey áttati.

Eisini hugleiðu Dávur, sonur Emmu, og Poul Martin á Trønni hendan dagin.

Hornblástrarfarlagið í bygðini ríkaði lötuna, eins og undanfarnu ár.

Felagssangurin ræddi sinnið, tí sungið varð av heilum hjarta, tó sást eisini mong av teim, sum syngja við í kórnum í Fuglafirði.

Hetta gjørdist helst hin seinasti túrin hjá Føroya Fuglafarðifelag í ár, og vóru luttakararnir vælnegdur við dagin, og takksamir fyrri, at tað eydnaðist at fáa hugnalötuna á Skarðinum við.

Ditlev Róin

Seinni fara vit at prenta meira tilfar um túrin niðan á Skarð

